

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 140/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. V. K., bytom Š., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. K., B., ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Obo 251/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. V. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 26. júna 2003 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. júna 2003, označeným ako „Návrh na rozšírenie ústavnej sťažnosti sp. zn. I. ÚS 58/03“ PhDr. V. K., bytom Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený komerčným právnikom JUDr. I. K., B., namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Obo 251/02. Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Obo 251/02, priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 90 000 Sk, prikázal najvyššiemu súdu konať vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Obo 251/02 bez zbytočných prietáhov a uložil najvyššiemu súdu aj povinnosť nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa vo výške 8 796 Sk.

Z podania vyplýva, že ústavný súd svojím uznesením č. k. I. ÚS 58/03-28 z 12. marca 2003 už prijal na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 33 Cb 178/95 pre porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Už v pôvodnej sťažnosti z 18. februára 2003 sťažovateľ uviedol, že v čase podania sťažnosti bol spis sp. zn. 33 Cb 178/95 na najvyššom súde v dôsledku odvolania sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov. Toto odvolanie sťažovateľ podal 12. septembra 2002. V čase podania pôvodnej sťažnosti trvalo odvolacie konanie na najvyššom súde päť mesiacov, čo sťažovateľ ešte nepovažoval za takú markantnú nečinnosť, ktorá by mohla byť považovaná za porušenie základného práva. Sťažovateľ na najvyššom súde 26. júna 2003 zistil, že hoci spis krajského súdu sp. zn. 33 Cb 178/95 došiel najvyššiemu súdu 18. septembra 2002, nebolo ešte stále o odvolaní sťažovateľa rozhodnuté. To znamená, že konanie o odvolaní v procesne a vecne jednoduchej právnej otázke priznania či nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov trvá už desiaty mesiac. Túto skutočnosť považuje sťažovateľ za porušenie označených základných práv.

Sťažovateľ alternatívne požaduje, aby ústavný súd buď povolil rozšírenie sťažnosti vedenej pod sp. zn. I. ÚS 58/03, alebo pokiaľ to z procesnoprávneho hľadiska nie je možné, potom žiada, aby ústavný súd považoval jeho podanie z 26. júna 2003 za samostatnú sťažnosť.

Na základe spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 58/03 ústavný súd konštatuje, že nálezom č. k. I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003 vyslovil ústavný súd porušenie práv sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 48 ods. 2 ústavy a z čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 178/95. Krajskému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk, ako aj náhrada trov právneho zastúpenia.

Z odôvodnenia nálezu sa dá zistiť, že ústavný súd uznal ako zbytočné prietahy celkom obdobie v rozsahu 4 rokov a 23 dní. Ďalej z odôvodnenia nálezu vyplýva, že od 18. septembra 2002 bol spis krajského súdu na najvyššom súde z dôvodu odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov.

Podľa zistenia ústavného súdu najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti nepriznaniu oslobodenia od súdnych poplatkov uznesením sp. zn. 5 Obo 251/02 dňa 30. júna 2003, a to tak, že uznesenie krajského súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Spis sp. zn. 33 Cb 178/95 sa 4. júla 2003 nachádzal ešte na najvyššom súde na opise.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd vychádza zo skutočnosti, že v jeho náleze č. k. I. ÚS 58/03-46 z 2. júna 2003 ustálené zbytočné prieťahy v rozsahu presahujúcom štyri roky dostatočným spôsobom vyjadrujú porušenie základných práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta. Doba, po ktorú najvyšší súd rozhodoval o odvolaní proti nepriznaniu oslobodenia od súdnych poplatkov (od 18. septembra 2002 do 30. júna 2003), nie je sama osebe natoľko

závažná, aby bolo možné vysloviť namietané porušenie sťažovateľom označených základných práv.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2003